ROMAN

AUXIETY

DIEUWERTJE
HEUVELINGS

DGAMS

WYTSKE

Simones hand ging subtiel de lucht in. Haar zilveren armbanden tikten ritmisch tegen elkaar. ‘Laten we het wel nog even over werk hebben. Dan kan ik deze declareren.’

Het interieur en de bezoekers van de Amsterdamse lunchzaak waren volledig wit. Witte houten vloeren, witte marmeren tafels, witte ongemakkelijke houten stoeltjes, witte kussens, witte kunst, witte porseleinen bloempotten. Wytske had een zwarte koffie besteld.

‘Hmm, zoals wat?’

‘Is er niks gebeurd dit weekend? Ik zag wat filmpjes voorbijkomen van een hele boze Strijder.’

‘O dat? Ja, haha, ach ja. Die had waarschijnlijk slecht geslapen of zo. Nee, het lijpste dit weekend was dat gevecht tussen Saaf Squad en Larry Sosa.’

‘Is dat diezelfde Larry Sosa die toen in dat interview zei dat je als artiest 4200 euro per maand verdient als je nummer in de Lyrisch-playlist staat?’

‘Ja, die, ja.’

‘Jezus. Door hem kwam die crimineel toch langs op kantoor?’

Simone doelde op het spontane bezoek dat ze vorige maand hadden gekregen van een rapper die net vrij was gekomen. Toen Wytske zijn laatste single niet in de populaire playlist geplaatst had, kwam hij verhaal halen op het Lyssna-kantoor.

‘Ah joh, Chosselaar kwam gewoon even informeren,’ zuchtte Wytske.

‘Informeren? Mishandeling en afpersing, dat was het toch waar hij voor had gezeten? Blij dat je die dag thuiswerkte.’

Wytske wist soms niet of ze uit goedheid handelde of uit angst, het voelde alsof ze een permanente schietschijf op haar rug had en elke artiest die zichzelf benadeeld voelde klaarstond om af te vuren.

‘Toch had ik hem wel graag te woord gestaan, al was het alleen maar om hem de werkwijze van Lyssna en playlists uit te leggen.’

‘Daar heeft hij toch een manager voor?’

‘Ja, maar die gast snapt er ook niks van, is z’n broer of zo.’

‘Dat is niet jouw probleem, toch?’

‘Nee, maar ik vind het lastig dat je alleen kunt winnen in deze game als je bij een label zit of met iemand werkt die het spel begrijpt. Sommige mensen hebben die kennis niet of willen de rechten van hun muziek niet wegtekenen. Mogen die dan niet dezelfde kansen hebben?’

‘Ik ben all for gelijke kansen, maar we hebben het hier wel over iemand die zijn hele carrière bij elkaar gelogen en gejat heeft.’

‘Ik ken de verhalen. Alleen geloof ik dat, wanneer je mensen met respect en geduld behandelt, ze jou wel ontmoeten op dat level. Wanneer ik, zonder dat ik Chosselaar ken, er door verhalen van uitga dat hij full of shit is, dan zal hij die rol ook vervullen. Maar als ik hem een kans geef om beter te zijn, pakt hij die misschien wel.’

‘Yes, Wyts, of hij vindt je naïef en zal jou ook proberen af te persen, op wat voor manier dan ook.’

‘Zo wil ik toch niet door het leven gaan? De hele tijd denken dat mensen het slechtste met me voorhebben.’

‘Ze hebben niet per se het slechtste met jou voor, ze hebben vooral het beste met zichzelf voor. Plus, sommige mensen moeten eerst nog wat eindbazen verslaan in hun eigen psyche voordat ze jou kunnen ontmoeten op jouw level. Je bent geen sociaal werker, Wyts. Je bent de enige Nederlandse playlist editor van de grootste streamingdienst ter wereld. Je hebt wel wat beters te doen.’

Wytske wist nog goed wanneer ze voor de eerste keer van Lyssna hoorde. Ze was twintig en haar jeugdvriendin Luna had gevraagd of ze meeging naar Londen. Luna wilde wat mensen opzoeken die ze via Myspace had ontmoet en ze vond dat Wytske wel wat afleiding kon gebruiken. Ze was kort daarvoor gedumpt door een talentloos acteur,

die haar als afscheidscadeau een cd-rom had gegeven met zijn eigen castingfoto's. Tijdens de vlucht hadden ze besloten dat ze de cd-rom de Theems in zouden slingeren.

De vrienden van Luna waren drie uiteenlopende variaties van het archetype Engelse schoffie: Jack, een Cockney sprekende drum-'n-bass- en ketamineliefhebber; Pete, een stonede skater die permanent een halve liter Guinness in zijn hand had; en Terrell, met zijn net iets te gladde overloop die zo mooi sierde boven de net iets te glimmende diamant in zijn oor. De jongens namen hun nieuwe Hollandse vriendinnen mee naar een kroeg met tl-licht waar oude mannen op plastic tuinstoeltjes aan het dammen waren.

Grinnikend keek Pete in Luna's teleurgestelde ogen, hij sloeg zijn arm om haar schouder en nam haar mee naar de spiegelmuur achter in de ruimte. De rest volgde gedwee. Pete legde zijn hand op die van Luna en verstrengelde zijn vingers met de hare. Het deed Wytske denken aan een plaatje van twee parende tarantula's dat ze ooit gezien had. Lichtjes drukte Pete Luna's handpalm tegen de spiegel aan en duwde hem open. Uit het niets verscheen een bomvolle club, de diepe bas greep hen bij de enkels, Wytske kon niet wachten om het liefdesverdriet van zich af te dansen maar haastte zich eerst naar de bar voor een rondje shotjes.

Halverwege de avond kreeg Wytske door dat Terrell zijn zinnen op haar had gezet. Zijn ontwapenende blik maakte dat haar gekrenkte ego beide handen in de lucht gooide. Ze wist dat ze zich totaal aan hem had overgegeven toen hij haar complimenteerde met haar dansmoves.

'Wait till you experience them horizontally,' zei ze.

Voordat ze er erg in had zaten ze in een dubbeldekker onderweg naar zijn bed. De busreis duurde voor Wytskes gevoel uren en met elke stop groeide haar twijfel of dit het wel allemaal waard zou zijn. Toen ze over een roze reflecterende regenplas moesten stappen om uit de bus te komen, had ze het idee dat ze naar een andere tijdzone was gereisd.

Ze waren in een buitenwijk waar de victoriaanse huizen netjes naast elkaar stonden. Terrell verontschuldigde zich toen hij de loodzware kersenhouten voordeur opende en Wytske begreep pas waarom toen ze binnenkwamen: ze stonden meteen in een huiskamer die overduidelijk niet die van zijn *bachelor* pad was maar die van zijn ouders: rode leren banken en nepbonten kussens vulden de krappe kamer. Huizen zonder hallen zijn als meisjes met een gebroken hart die zomaar beginnen op te scheppen over hun horizontale danscapaciteiten. Zo onverwacht en schaamteloos zichzelf dat er niks anders op zit dan je meteen comfortabel te voelen.

'Just give me a second, okay? If you could quietly wait here, please. I need to clean up my room, I didn't expect company today.'

Wytske knikte, al was ze geïrriteerd omdat ze zich stil moest houden deze nacht, of dag, whatever het was.

Terwijl ze Terrell naar boven hoorde lopen zocht ze naar een wc of badkamer. Die was nergens te bekennen, dus zocht ze in de keukenkastjes naar een schone theedoek. In de keuken nam ze een snelle hoerendouche, waarna ze wachtte tot Terrell haar naar boven zou roepen.

Het tv-kastje gaf aan dat het 06.26 uur was en ze vroeg zich af hoe laat zijn ouders wakker zouden worden. Om 06.29 uur had ze het niet meer en besloot ze zichzelf uit te nodigen in zijn slaapkamer, al had ze geen idee waar die zich bevond.

Zachtjes sloop ze naar boven, over hoogpolig tapijt. Achter de eerste deur die ze opende bevond zich de badkamer, ze mompelde *putain* tegen zichzelf toen ze de bidet aantrof. Achter de volgende deur klonk zo'n hard gesnurk dat ze zich niet voor kon stellen dat iemand dat in z'n eentje kon fabriceren. De derde deur stond op een kier; ze loerde naar binnen en zag een schemerig roze in de kamer. Gender-rolbevestigend besloot ze verdieping twee te proberen. Het tapijt was blijkbaar opgeraakt want haar panty bleef haken aan de houten splinters van de luid krakende oude trap. Ze duwde de deur naar de

enige zolderkamer voorzichtig open en zag Terrell geschrokken de laatste door sperma stijf geworden sok met zijn voet onder zijn bed schuiven.

Hij liep naar haar toe en glimlachte licht blozend. Pas toen, in de ochtendzon die ambitieus door de Jamaicaanse vlag voor het raam heen brandde, zag ze hoe knap hij was. Met zijn lichtgroene ogen en de subtiele sproetjes die zijn hele gezicht bedekten.

Ze kuste hem anders dan ze hem eerder die nacht in de club had gekust, kwetsbaarder. Een kant van zichzelf die ze niet graag liet zien, al helemaal niet aan vreemde mannen in een club.

Terrell opende haar broek en duwde de spijkerstof zo ver mogelijk naar beneden, Wytske besloot hem een handje te helpen.

'Baby, can you please smack my ass?'

Terrell keek haar opgewonden aan en gaf haar een zachte tik.

'Harder, please.'

Zijn opgewonden blik maakte plaats voor een ijverige en hij sloeg steeds harder tegen Wytskes rood aangelopen billen.

Ze lagen op zijn twijfelaar, de lakens roken naar weeïg testosteron. Consent is a fine-assed bitch, dacht Wytske toen ze poedelnaakt opsprong. Ze liep naar haar tas, die ze bij de zolderdeur uit haar handen had laten vallen. Ze griste in het voorvakje, op zoek naar een condoom. Plotseling vloog de deur open, het hout van de deur tikte zachtjes tegen haar neus en haar verhitte billen kwamen tegen het sierlijke stucwerk. Door het kiertje bij het scharnier zag ze een oudere vrouw staan, in een felgekleurde ochtendjas. Wytske kneep voorzichtig in de plastic verpakking van het condoom.

'Son, I know you're just as glad as I am that the Lord graces us with yet another day to worship him, but you don't have to applaud him so bloody loud so early on a sunny Sunday morning.'

Wytske perste haar lippen hard op elkaar om niet in lachen uit te barsten, al helemaal toen hij drie keer 'sorry, ma' stamelde en er van zijn sexy zelfverzekerdheid weinig meer over was. Onder het geluid

van een laatste tjoerie smeet Terrells moeder de deur dicht, tot opluchting van Wytske, die het condoom tussen haar duim- en wijsvinger vasthield. Terrell wenkte haar en na wat gelach in de kussens maakten ze de daad stilletjes af.

Het was al twee uur toen ze wakker werden. De rest van het gezin was naar de kerk, dus ze hadden het rijk alleen – al reikte dat niet verder dan de hoeken van het matras.

Wytske lag op haar rug, Terrell lag op zijn zij naast haar, zijn vingers volgden de rondingen van haar lichaam.

'What do you want to listen to?'

'What do you have?' Wytskes lage stem rees naar het plafond.

'Everything.' Hij keek haar grijnzend aan.

'Everything? Impossible! Show me your iTunes library.'

'Oh, but babe, I don't use iTunes. I have this new app called Lyssna that has every song ever released on it, which you can legally stream for a tenner a month.'

Wytske had het idee dat haar zojuist de remedie tegen wereldproblematiek werd uitgelegd, maar tegelijkertijd was ze gefrustreerd over het feit dat niemand haar eerder over deze dienst verteld had. Al jaren vrat het aan haar dat ze nog altijd illegaal aan albums moest komen terwijl ze muziekmanagement studeerde en onuitputtelijk veel van muziek hield. Wél had ze het voornemen om ooit al die platen echt te kopen. Ooit ooit ooit.

Lyssna. Dé oplossing voor een lichtelijk principiële, lichtelijk hypocriete, maar vooral berooide liefhebber.

'You can pick any song in the world. What do you wanna hear right now, on this sunny Sunday afternoon?' vroeg Terrell.

'Lil Wayne,' antwoordde Wytske.

Terrells vingers vlogen over het toetsenbord van zijn laptop.

'Pussy Monster'.

When I lift my top lip I can still smell you

COR
26 NOVEMBER 2013

Mijn broer had nog gezongen op de avond dat hij iemand doodsloeg.

Dat optreden van hem was al een paar weken aangekondigd geweest; ik had gele A4-tjes zien hangen, overal in het Gerhardhuis, zoals de feestcommissie die altijd ophing als ze iemand hadden geboekt. Ik kwam er eens in de twee weken, op bezoek bij tante Mia in haar aanleunwoning, en ik probeerde er te zijn als ik zeker wist dat Ron er niet was, maar hij was niet te vermijden, toen: zijn hoofd stond overal op die A4-tjes, met plakband opgehangen in de liften en op de glazen klapdeuren, *Zanger Ronald zingt levensliederen*, en de datum erbij.

Het was 26 november 2013 en het was de laatste keer dat ie zou zingen na wat er later zou gebeuren.

Zanger Ronald was door onze moeder gewoon Ron genoemd. Ron was nooit een Ronald geweest. Hij noemde mij Cornelis als ie me zag, Cornelis Koekenbakker, dat was een van zijn vaste grappen, maar ik had nooit Cornelis geheten, ik was gewoon Cor, niets meer dan Cor.

Zanger Ronald zingt levensliederen.

De zanger belde me op de dag zelf, vroeg of ik zin had om te komen, en ik hoorde de zenuwen in zijn stem. Ik had 'm al een tijd niet gesproken, en dit was poging nummer zoveel om de broederliefde levend te houden, maar er was nooit veel geweest dat levend gehouden kon worden, niet van mijn kant, maar hij bleef het regelmatig proberen – misschien was hij een beter mens dan ik. Ik zei dat ik nog moest kijken, ik wist het niet, ik zei dat ik met maten de wedstrijd wilde zien, Ajax tegen Barça, maar ik had in die tijd geen maten om de wedstrijd mee te zien – ik zei het omdat het taal was die hij begreep.

Hij zei dat ie al klaar zou zijn als de voorbeschouwing begon, omdat ie optrad in de tv-zaal, en de oude mannetjes zouden gaan zeiken als ze de voorbeschouwing misten.

Ik zei dat ik nog wel zou kijken, de mazzel, en toen ik had opgehangen belde tante Mia en die deed net of ze uit het niets vroeg of ik langskwam, of ik ook kwam kijken naar m'n broer, dus ik wist dat Ron naast haar stond; dat ie waarschijnlijk al een paar dagen bij haar in de aanleunwoning sliep.

Ik denk dat ik toen al de wanhoop had moeten zien, maar ik zag 'm niet.

Ik zag alleen maar het gebruikelijke gezeik met Ron, het geen geld hebben, geen onderdak, en de hoop dat iemand hem er weer uit zou redden, en zijn idee dat zo'n optreden 'm misschien uit de rotzooi zou kunnen halen – ook al sloeg dat nergens op. Een potje zingen voor twintig bejaarden zou 'm niet helpen, maar niemand wilde 'm ooit boeken, dus als ie een keer mocht zingen, zag ie het als een doorbraak.

Ik denk dat ik niet wilde zien dat het echt fout zou kunnen gaan met Ron. En ik ging alleen maar kijken omdat ik nooit helemaal zeker wist of die pogingen die broederliefde te redden een keer zouden werken voor mij. Kennelijk had ik nog hoop, een heel klein beetje zeurende hoop, ergens achter in mijn hoofd, of diep in mijn lijf, of waar niet vervulbare hoop ook zit.

Hij deed een set met tien of twaalf liedjes, Jordaan-gezeik, *O Johnny, zing een liedje voor mij alleen*, sabberiosia, hatsjee, en hij sloot af met zijn 'grote hit', *Liefde in de nacht*; terwijl de muziek van *Love Is in the Air* al klonk kondigde hij zichzelf aan en zei zoals altijd dat ie er groot succes mee had gehad, en wie mee wilde zingen moest maar meezingen, maar het was gelul, natuurlijk, hij had helemaal geen succes gehad, hij had gewoon een vergeten hitje van een vergeten zanger uitgezocht dat op een deuntje van een oude hit was geplakt zodat er altijd wel mensen in de zaal waren die dachten: *dus daar ken ik 'm van*. Wat ze dan een tevreden gevoel gaf; ze hadden naar een beroemdheid gekeken, en het hele optreden werd met terugwerkende kracht een stuk beter.

Na wat er zou gebeuren, die avond, zou hij alleen nog maar met die hese stem praten, en zingen zou niet meer lukken, of hij deed net of het niet meer lukte, omdat ie toch wist dat het nooit wat zou worden.

Toen ie klaar was met z'n set kwam ie naar ons toe, naar het tafeltje waar ik met tante Mia zat, en tante Mia glom van trots; ze vond Ron een geweldige ster en hij kwam naar *ons* toe, het was *haar* neefje, en dat kon ze straks tegen iedereen vertellen.

Cornelis, zei hij tegen mij. Zanger Ronald, zei ik tegen hem.

Hij zei dat ie het jammer vond dat Dries niet was komen kijken, zoals ie dat altijd zei, en ik wist toen niet meer of dat nou een jarenlange grap was of dat ie echt dacht dat Dries een keer naar hem zou komen kijken, dat daar z'n doorbraak vandaan moest komen.

Ik vroeg of hij de wedstrijd zo hier in de zaal bleef kijken, maar hij zei dat ie dan tussen zijn publiek moest gaan zitten en dat wilde hij niet; hij keek liever boven bij tante Mia, maar ik wist dat dat betekende dat hij nu uit het zicht van de portier wilde, dat hij inderdaad geen slaapplaats had, en als de portier hem na de wedstrijd naar boven zou zien gaan werd ie weggestuurd; als ie nu, om kwart over acht, naar boven ging, zou het nog een gewone visite kunnen zijn.

Ik vroeg hoe het met zijn jongen ging, met Kevin.

Goed hoor, denk ik, zei hij, en hij zei dat ie hem ook had geprobeerd te bellen voor vanavond, maar dat hij 'm niet te pakken had kunnen krijgen.

Ik had de wanhoop toen al moeten zien.

Kevin was zestien toen en omdat Ron geen woning had was ie niet bij Ron en niemand wist waar ie was.

En ik vond dat normaal omdat het altijd zoiets was geweest met Ron en Kevin, altijd gezeik, en ik was het normaal gaan vinden omdat ik niet te lang meer wilde nadenken over dat gezeik. En ik zag toen nog niet dat het gezeik alleen maar erger zou worden.

Hij stond om zich heen te lachen naar de oude mensen in de tv-zaal. Toch jammer dat Dries niet is komen opdagen, zei hij.

Roman

Simone

Atangana

Bekono

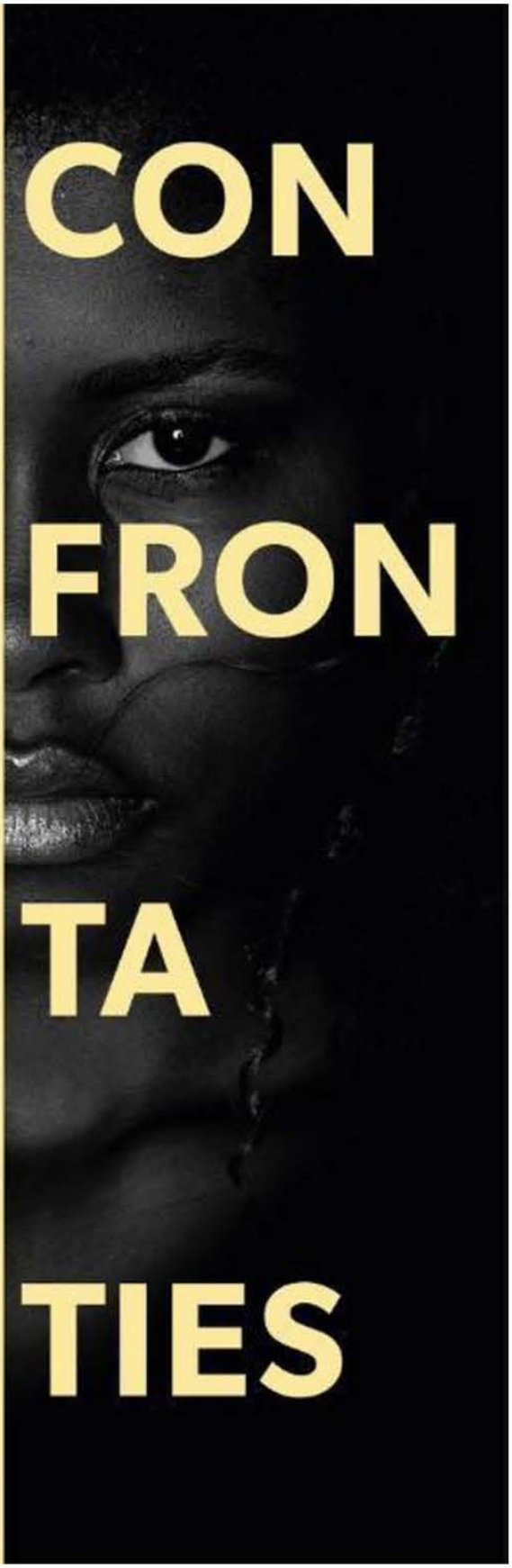

LEBO
WSKi

Ik weet nog hoe we met z'n allen voor het hek stonden. Het was het einde van het schooljaar van groep zeven of acht. We hadden buiten gegymd op het veldje tussen de gymzaal en het terrein van het azc en waren op weg terug naar school. De juf liep een eindje verderop met andere kinderen, maar iemand van ons bleef staan om naar de man te kijken, en dus stopte de rest ook. De man was lang en dun en droeg een afgedragen winterjas die als een wolk om hem heen hing. Zijn smalle, zwarte gezicht leek te verdwijnen in de opstaande kraag. Hij stond naast de paal van de slagboom, in het gras.

Iemand gooide het eerste muntje, ik denk dat het Sjoerd was, en het waren vooral de jongens die volgden. Ik stond met mijn gymtas in mijn hand te kijken naar mijn klasgenoten, hoe ze in de zakken van hun broeken en denim jacks graaiden.

'Waarom doe je dat?' vroeg Liliana aan Teun.

'Hij heeft toch geld nodig?' zei hij lachend. Niemand had meer dan een paar muntjes bij zich. Het was snel voorbij.

Terwijl de man vanachter het hek naar ons staarde, lagen de munten fonkelend voor zijn voeten. Ik wilde niet dat hij ze opraapte. Ik weet nog dat ik dat heel belangrijk vond. Dat hij ze niet opraapte.

'Pak dan! Pak dan!' schreeuwden Sjoerd en Teun en de andere jongens en een paar van de meisjes. Ze lachten naar de man. De juf draaide zich om. Ze riep dat we de rest van de klas moesten volgen. Iedereen rende lachend naar haar toe. Liliana ook, nadat ze me wenkte.

‘Kom!’ riep ze, maar ik kwam niet.

Ik keek naar de man. Hij keek naar mij. We keken allebei niet naar de euromuntjes in het gras. Toen draaide de man zich om. Eerst draaide hij zijn hoofd en toen volgde zijn lichaam. Hij liep terug naar het azc.

De foto wordt gemaakt in een klein kamertje met grijze muren. Op een van de muren hangt een poster van een puisterige jongen, gefotografeerd van de voor- en zijkant. Ik moet tegen een andere muur gaan staan en zie, terwijl ik naar de puisterige jongen kijk, dat het een informatieve poster is: zo maak je een pasfoto van jeugddelinquenten. Voor- en zijkant. Ik draai me na het klikken van de camera naar links, laat het flitslicht mijn rechterwang raken.

De man sloft naar een bureau in de hoek van de kamer en downloadt de foto op het scherm van de computer. Een vermoeide, trieste kop kijkt hem aan. Ben ik dat? wil ik vragen, want ik weet het niet zeker. Hij zegt iets over wat er met mijn informatie gaat gebeuren.

'Het zou zo kunnen zijn dat we bij je vertrek nogmaals vingerafdrukken afnemen ter vergelijking.'

'Ter vergelijking?' vraag ik.

'Gebeurt haast nooit.'

In een film die ik ooit zag, schroeiden twee bankrovers hun vingerafdrukken weg met een strijkijzer. Met bloedende vingers staken ze hun identiteitspapieren in brand, knipten hun paspoorten door. De bankrovers werden gespeeld door twee knappe Amerikaanse acteurs zonder littekens in hun gezicht. Ik ben geen knappe Amerikaanse acteur. Ik ben mezelf en heb wel littekens in mijn gezicht. Eén is oud en bruin, naast mijn neus, van die keer dat Miriam me per ongeluk brandde met de

stijltang. De andere is nieuw, een roze sikkel van mijn onderlip tot mijn kin.

'Geef je ons toestemming je lichaam te fouilleren op verboden artikelen vóór het betreden van de instelling?' vraagt de man. Het zwart op de vingertoppen van mijn wijsvingers wrijf ik tegen het zwart op de vingertoppen van mijn duimen, maar het gaat er niet af.

'Ja.'

De man gaat weg en ik ben even alleen, lang genoeg om te beginnen met snikken, maar dan komt er een vrouw binnenlopen.

'Ik ga je kort fouilleren,' zegt ze. 'Kom maar mee.'

We lopen naar een nieuwe ruimte, bijna badkamerachtig maar dan zoals in een horrorfilm: de lijm tussen de witte muurtegels is zwart van de schimmel, achter een laag muurtje klinkt een zuigend geluid. Slechte vibes, zou Liliana zeggen. Het stinkt hier naar latex en rot.

Eerst checkt ze mijn broek, shirt en trui, dan mijn haar. Ze trekt soms per ongeluk aan de klitten in mijn afro en zegt dan sorry. Ik moet me uitkleden. De kleren leg ik op een uitgeklapte klapstoel met een snee in het leer van de rugsteun. Schuimvulling probeert zich een weg naar buiten te wringen.

Ze mag in al mijn gaten kijken. Voorover, achterover, armen hoog of laag, ik kan ook een split, wil ik zeggen, maar dat hoeft niet. Ik ben het toch niet. Mijn ID is in beslag genomen. Ik heb er een roze sikkel op mijn kin bij die niet op mijn pasfoto staat. Een strijkijzer kan een deel van wie je bent wegbranden, doen verdwijnen. Een litteken doet iets heel anders. Wie kan zeggen of ik het echt ben? Misschien is er een tweede ik die nu zonder inkt en littekenloos naar school fietst in plaats van hier dit staat te doen. Het is 25 februari 2008 en er zijn twee Salomés en ik ben er maar één van en misschien niet eens het originele exemplaar. Toen ik eindelijk veroordeeld werd en hiernaartoe werd verplaatst, zei Miriam: 'Dit is niet bepaald *The Cosby Show*, bitch.'

Misschien doet de Salomé die zichzelf niet in de shit heeft gewerkt alle dingen die ik nu niet kan: wiet roken, een Engelse film zonder ondertiteling kijken, neuken, alleen naar het buitenland reizen met het vliegtuig, een cocktail maken met zo'n shaker, iets voor meer dan tweehonderd euro kopen in de Bijenkorf, in haar eentje een Ikeameubel in elkaar zetten. Allemaal zonder litteken op haar kin. Ongeschonden.

De vrouw komt terug.

'We gaan nu je urine testen,' zegt ze.

'Oké,' zeg ik. Ze geeft me de spullen die ik daarvoor nodig heb en leidt me dan naar het hoekje in de badkamer achter het lage muurtje, waar een chromen wc het zuiggeluid blijkt te produceren. Er hangt een stang naast de wc om je aan op te hijsen.

'Ga je gang,' zegt de vrouw, en ze draait zich met haar gezicht naar de deur.

TOM DE COCK

LILY

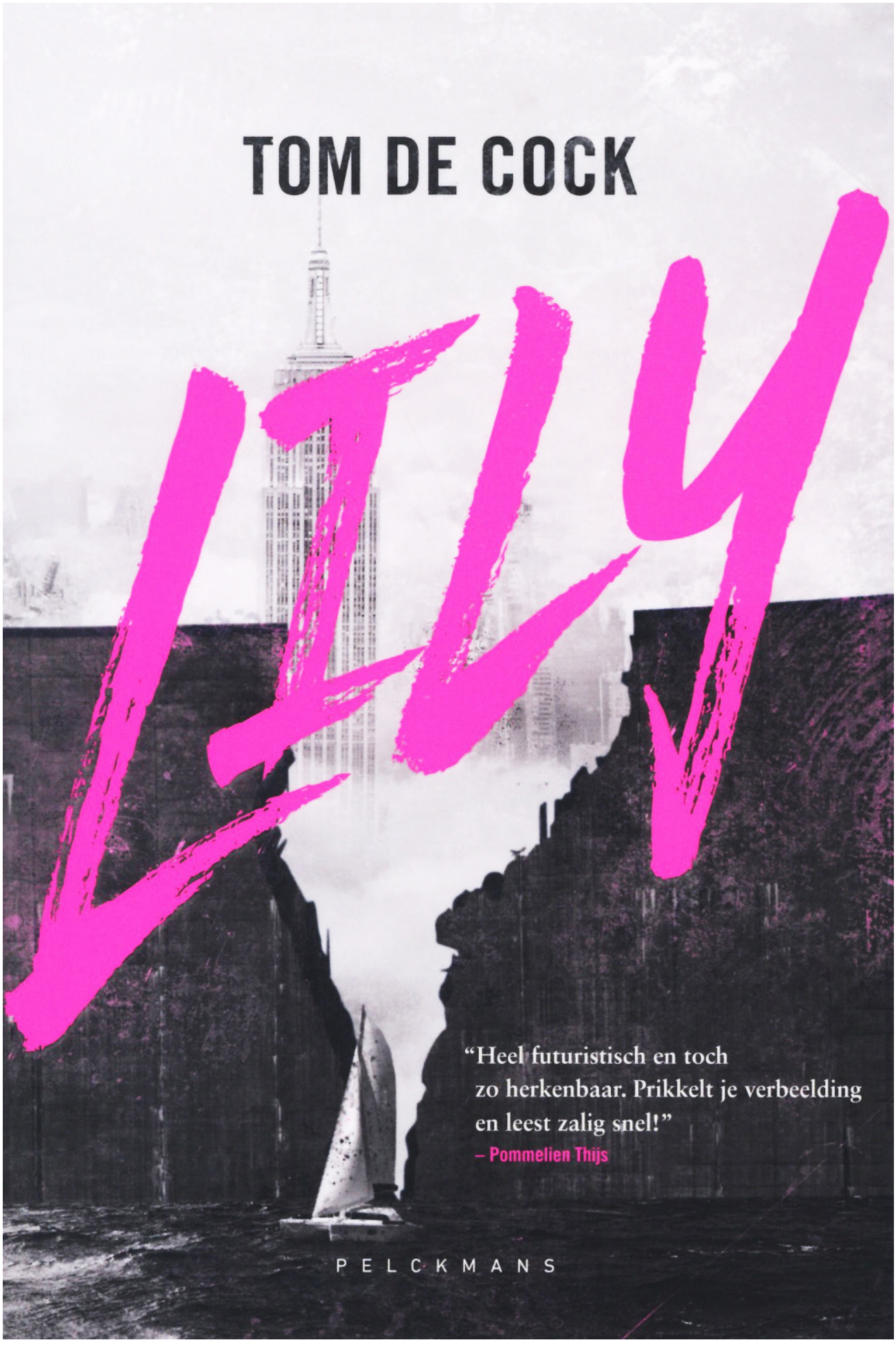

"Heel futuristisch en toch
zo herkenbaar. Prikkelt je verbeelding
en leest zalig snel!"
– Pommelien Thijs

PELCKMANS

LILY

Leesfragment

Een voetballer. Of toch op zijn minst een goeie tafeltennisser. Hij was knap, dat stond vast. Alles was inktzwart, behalve de stukken van zijn gezicht die ze kon zien. Alsof er een onzichtbare spot op hem gericht stond. Hij hield zijn hoofd een beetje schuin, de wimpers van zijn lentegroene ogen samengevouwen tot kleine spleetjes van genot, een lichte trilling in dat mooie kaakbeen, een lange hals met zacht afgelijnde spieren en een hoekige adamsappel. Zijn lippen: verwachtingsvol getuit.

Het was niet de eerste keer dat ze dit droomde. Ze was er nog nooit in geslaagd het hele gezicht van de jongeman te zien, altijd kleine fragmenten: een wenkbrauw hier, een putje in de kin daar. Maar in haar hoofd vormden de puzzelstukjes een geheel. Het waren vooral zijn lippen waar ze gefascineerd naar staarde. Met een mengeling van aantrekking en walging, want in haar wereld stonden lippen gelijk aan ziekte, verderf en dood. In haar droom bevroor het moment in de tijd. Ze bleef staren. Twee zachte, donkerroze wolken van warm vlees, met eindeloos veel kleine groeven en rondingen. De matte buitenrand, de sappige, warme binnenkant. Een minuscuul speekselsliertje dat van zijn bovenlip naar zijn onderlip liep. Of omgekeerd.

Terwijl hij met getuite lippen bleef wachten tot ze hem zou kussen, eindeloos geduldig, bestudeerde ze hem langs alle kanten, van ver en van dichtbij. Een mooie ronde oorlel, niet te dun maar ook niet kwabbig. Een donker vlekje net onder zijn haarlijn, op zijn voorhoofd. Maar nooit het hele gezicht. Puzzelstukken. Telkens weer die lippen. Een halve zoen, die smachtte naar vervollediging, naar háár kant van de kus. Maar ze kon het niet. Ze durfde niet. Ze voelde haar pols versnellen, haar oksels zweten – jakkes – en haar tenen tintelen.

'Ik …' hoorde ze zichzelf hakkelen. Maar de rest van haar woorden draaiden in elkaar tot een vreemde brij, want ze had geen mond meer! Waar haar eigen lippen eerder nog zaten, groeide nu een grote, rotte vlek vol witte en groene schimmel die haar...

Geen angstzweet, geen schreeuw, geen schok. De nachtmerrie schakelde uit met een *zzzip* alsof er iemand op een knopje duwde en de tv uitzette. Het volgende moment was haar linkeroog open en lag ze klaarwakker in bed. Perfect kalm en uitgerust. Ze voelde nog ergens boven haar gehemelte dat typische gekietel waarmee Wisper je hersenen zo keurig in standje 'aan' zette. De ultieme manier om helder aan de dag te beginnen, had de reclame beloofd. Ze wist uit oude cartoons dat mensen ooit echte, externe wekkers hadden: martelwerktuigen die je met een hels kabaal uit je slaap haalden. En dan zopen ze koffie en andere zooi om net zo wakker te geraken als zij nu al was. Ze mocht er niet aan denken, bah. In haar kamer was het stil, en rook het permanent – maar subtiel – naar veldbloemen. Indirect licht werd voorzichtig sterker en sterker, als opkomende zon. Het behang was een mix van zacht oker en pastelpaars.

Wisper, tijd? mompelde ze achter haar tanden. Een gewoonte die alle gebruikers ontwikkelden. Ze spraken tegen het stemmetje in hun hoofd. Alleen waren ze niet gek: er was echt een stemmetje.

Het stemmetje antwoordde helder: *het is precies zes uur. Goeiemorgen, Lily.*

Wisper. Haar tweede ik. Een computer zo klein dat je 'm niet met het blote oog kon zien. Altijd aan, altijd verbonden. De warme stem was nergens hoorbaar buiten in haar hoofd. Wisper was overal en nergens, vooral op die plek waar het 's ochtends altijd even jeukte, maar waar je nooit kon krabben tenzij je je hersenpan doormidden zou zagen. Daar zat Wisper ingenesteld, al van toen ze nog een klein meisje was. Zo ergens achter je ogen, ver voorbij de hoogste holtes van je neus. Een kleine operatie waar ze geen enkele herinnering aan had.

Goeiemorgen, Wisper, fluisterde Lily terug. Terwijl ze de lakens wegsloeg en rechtop ging zitten, schoven de gordijnen vanzelf een eindje open. De zon scheen al volop buiten. Natuurlijk.

Ik had weer zo'n jongensdroom, Wisper.

Ik zag het aan je hersengolven, was het antwoord. *Ik zag ook veel angst.*

Slanke vingers voelden voor de zekerheid of haar lippen

er nog zaten. Lily schudde haar hoofd.

'Hij was knap,' zuchtte ze luidop. 'Maar is *kussen* echt nodig?'

Uitwisseling van lichaamsvochten kan leiden tot ernstige ziektes, soms met de dood tot gevolg. Je doet het dus best alleen na medische controle. En met toestemming van je ouders.

'Nice try, ik weet dat je dat moet antwoorden van je parental controls. Ik kan niet wachten tot ik oud genoeg ben om die codes te krijgen. En nu: aan de slag! De tijd tikt!' Terwijl ze naar de badkamer liep, knoopte ze de touwtjes onder haar kin los en gooide ze de haarmuts die ze de hele nacht gedragen had in de wasmand. Er zaten een paar vaagblauwe strepen op. Blauwe en gele lokken rolden weelderig in enorme krullen tot ver voorbij haar ranke schouders.

Het geluid van haar ochtendplas in de pot.

'Wisper, muziek! Kies zelf maar iets!' riep ze over het geklater heen.

In het ritme van een stevige beat spoelde Lily het toilet door en draaide ze de douche open. Wat een heerlijk deuntje. In afwachting van warm water dansten blote voeten maat 35 de badkamer weer uit. Bij de deur aan de andere kant van haar kamer bleef ze staan.

'Wisper, wie zingt dit?'

Dit is Love On Top van *Beyoncé*, sprak de stem in haar hoofd, zonder dat de muziek zachter moest om haar te kunnen verstaan.

'Wie the fuck is Bidonsay? Dit is geweldig!'

Beyoncé Knowles. De best verkopende, meest invloedrijke en meest bekroonde R&B-zangeres ooit. Geboren in 1981. Ze zou nog steeds leven, met de hulp van nanobots in haar bloed, maar daar vind ik nergens bevestiging van. Het zou ook kunnen dat ze offline is, of een zeer sterke firewall heeft. Ik dacht wel dat je in de mood was voor wat retromuziek.

'Reken maar. Luider die handel!'

En terwijl Beyoncé in die antieke opname deed wat alleen Beyoncé kon, schoof Lily de deur van haar inloopkast open. De sfeervolle lampen floepten aan en onthulden meters en meters strak ingebouwde kasten rond een lederen sofa en een grote staande spiegel. Het dikke tapijt kroop tussen haar tenen. Ze selecteerde met de ernst van een kenner een jurk uit het rek, en een paar sneakers uit een kast waar zelfs een schoenwinkel jaloers op zou zijn.

DE HONGERSPELEN

Suzanne Collins

De Hongerspelen

Vertaald door Maria Postema

Van Goor

De *Hongerspelen*-trilogie bestaat uit:
De Hongerspelen
Vlammen
Spotgaai

Voor James Proimos

Vierendertigste druk 2020

ISBN 978 90 00 37253 9
ISBN 978 90 475 1538 8 (e-book)
NUR 330/285

© 2010, 2020 Van Goor
Uitgeverij Unieboek | Het Spectrum bv

oorspronkelijke titel *The Hunger Games*
oorspronkelijke uitgave © 2008 Scholastic Press, New York

www.bestofyabooks.nl
www.hongerspelen.nl

tekst Suzanne Collins
vertaling Maria Postema
omslagontwerp en vormgeving binnenwerk Erwin van Wanrooij

DEEL I
DE TRIBUTEN

1

Als ik wakker word, is de andere kant van het bed koud. Mijn vingers strekken zich uit, op zoek naar Prims warmte, maar ze vinden alleen de ruwe canvas overtrek van de matras. Ze heeft vast naar gedroomd en is bij mijn moeder in bed gekropen. Ja, natuurlijk. Vandaag is de dag van de boete.

Ik duw mezelf op één elleboog overeind. Er is genoeg licht in de slaapkamer om hen te kunnen zien. Mijn kleine zusje Prim ligt opgekruld op haar zij tegen mijn moeder aan genesteld, hun wangen tegen elkaar gedrukt. In haar slaap lijkt mijn moeder jonger, nog steeds vermoeid, maar niet meer zo uitgeput. Prims gezichtje is zo fris als een regendruppel, zo lieflijk als een sleutelbloem, de *primrose* waar ze naar is vernoemd. Mijn moeder was vroeger ook heel erg mooi. Dat zegt men tenminste.

Bij Prims knieën houdt de lelijkste kat ter wereld de wacht over haar. Een platgeslagen neus, een half oor, ogen in de kleur van rottende pompoen. Prim heeft hem Boterbloem gedoopt, hardnekkig volhoudend dat zijn doffe vacht precies dezelfde fleurige kleur geel heeft. Hij haat me. Vertrouwt me niet, in elk geval. Ook al is het alweer jaren geleden, volgens mij weet hij nog steeds hoe ik heb geprobeerd hem in een emmer te verdrinken toen Prim hem mee naar huis had genomen. Vel over been, zijn buik opgezwollen van de wormen, zwart van de vlooien. Ik zat absoluut niet te wachten op nog een hongerige maag. Maar Prim smeekte zo wanhopig, huilde zelfs, dat ik het niet over mijn hart kon verkrijgen om hem het huis uit te schoppen. Het heeft allemaal goed uitgepakt. Mijn moeder kreeg alle parasieten weg en hij bleek een geboren mui-

zenjager. Vangt zelfs af en toe een rat. Soms geef ik Boterbloem de ingewanden van een beest dat ik schoonmaak. En nu blaast hij in elk geval niet meer naar me.

Ingewanden. Geen geblaas. Verder dan dat zal onze liefde nooit gaan.

Ik zwaai mijn benen het bed uit en glijd in mijn jachtlaarzen. Soepel leer dat zich naar mijn voeten heeft gevormd. Ik trek een broek aan, een shirt, stop mijn lange zwarte vlecht onder een pet en pak mijn voorraadtas. Op tafel, onder een houten kom om het tegen hongerige ratten én katten te beschermen, ligt een rond, in basilicumblaadjes gewikkeld geitenkaasje. Prims cadeautje voor mij op de dag van de boete. Ik stop het kaasje voorzichtig in mijn zak en glip naar buiten.

Ons gedeelte van District 12, bijgenaamd de Laag, ziet rond dit tijdstip gewoonlijk zwart van de mijnwerkers die op weg zijn naar hun ochtenddienst. Mannen en vrouwen met gebogen schouders en opgezwollen knokkels, van wie de meesten allang niet meer proberen het kolenstof onder hun gebroken nagels vandaan te halen of uit de groeven in hun ingevallen gezicht te schrobben. Maar vandaag zijn de zwarte sintelstraten leeg. De luiken van de plompe grijze huizen zijn gesloten. De boete begint pas om twee uur. Kun je net zo goed uitslapen. Als dat een optie is.

Ons huis staat bijna aan de rand van de Laag. Ik hoef maar een paar hekken door voor ik bij het armoedige veldje ben dat het Weiland wordt genoemd. Het Weiland wordt van het bos gescheiden door een hoge afrastering van harmonicagaas met rollen prikkeldraad erbovenop, die eigenlijk om heel District 12 heen loopt. Officieel hoort het hek vierentwintig uur per dag onder stroom te staan om de roofdieren af te schrikken die in het woud leven en vroeger onze straten onveilig maakten – roedels wilde honden, poema's, beren. Maar aangezien we al van geluk mogen spreken als we 's avonds twee of drie uur stroom hebben, kun je het veilig aanraken. Toch sta ik altijd even stil om goed te luisteren of ik het

gezoem hoor dat aangeeft dat er spanning op het hek staat. Op dit moment zwijgt het als het graf. Verborgen in de bosjes ga ik plat op mijn buik liggen en glijd onder een flap van zo'n vijftig centimeter door die al jaren loshangt. Er zitten nog een paar van dit soort zwakke plekken in het hek, maar deze is zo dicht bij huis dat ik bijna altijd hier het bos in ga.

Zodra ik tussen de bomen ben, haal ik een boog en pijlenkoker uit een holle stam. Met of zonder stroom, het hek is er tot nu toe goed in geslaagd om de vleeseters uit District 12 te weren. In het bos hebben ze vrij spel, en bijkomende gevaren daar zijn giftige slangen, hondsdolle dieren en het gebrek aan echte paden. Maar het bos biedt ook eten, als je weet waar je moet zoeken. Mijn vader wist dat en hij heeft me het een en ander geleerd voordat hij aan stukken werd gereten bij een mijnexplosie. Er was zelfs niets over om te begraven. Ik was elf. Vijf jaar later word ik nog steeds schreeuwend dat hij moet wegrennen wakker.

Hoewel het bos verboden terrein is en er op stropen zeer zware straffen staan, zouden er wel meer mensen het risico nemen als ze wapens hadden. Maar de meesten zijn nog niet eens dapper genoeg om zich met een gewoon mes buiten te wagen. Mijn boog is een zeldzaamheid. Hij is gemaakt door mijn vader, samen met een paar andere die ik goed verstopt heb in het bos, zorgvuldig waterdicht verpakt. Mijn vader had goed geld kunnen verdienen met de verkoop ervan, maar als de autoriteiten erachter waren gekomen, zou hij publiekelijk terechtgesteld zijn voor het aanzetten tot opstand. De meeste vredebewakers knijpen een oogje toe bij die paar jagers onder ons, want zij hebben net zo'n zin in vers vlees als iedereen. Ze behoren zelfs tot onze beste klanten. Maar het idee dat iemand de Laag van wapens zou voorzien, zou nooit geaccepteerd worden.

In de herfst sluipen er meestal wel een paar dappere zielen stiekem het bos in om appels te plukken. Maar altijd in de buurt van het Weiland. Altijd zo dichtbij dat ze snel terug naar het veilige

District 12 kunnen rennen als er iets gebeurt. 'District 12. Waar je veilig kunt sterven van de honger,' mompel ik. Dan werp ik een snelle blik over mijn schouder. Zelfs daar, midden in de rimboe, ben je bang dat iemand je zal horen.

Toen ik jonger was, joeg ik mijn moeder altijd de stuipen op het lijf door er van alles uit te flappen over District 12 en de mensen die ver weg in het Capitool van ons land Panem over onze levens beslissen. Uiteindelijk kreeg ik door dat dat ons alleen maar dieper in de problemen zou brengen. Dus leerde ik om op mijn tong te bijten en mijn gezicht in een onverschillige plooi te trekken zodat niemand ooit zou kunnen zien wat ik dacht. Om op school stilletjes mijn werk te doen. Om op de markt slechts beleefd over koetjes en kalfjes te babbelen. Om in de As, de zwarte markt waar ik het grootste gedeelte van mijn geld verdien, alleen handelszaken te bespreken. Zelfs thuis, waar ik minder makkelijk in de omgang ben, vermijd ik lastige onderwerpen. Zoals de boete, of de voedseltekorten, of de Hongerspelen. Prim zou mijn woorden kunnen gaan herhalen, en wie weet wat dat voor gevolgen zou hebben.

In het bos wacht de enige persoon op me bij wie ik mezelf kan zijn. Gale. Ik voel de spieren in mijn gezicht ontspannen en mijn pas versnellen terwijl ik de heuvels op klim naar ons plekje, een rotsrichel die over het dal uitkijkt. Hij wordt door een stel braamstruiken aan ongewenste ogen onttrokken. Als ik hem daar zie wachten, verschijnt er een glimlach op mijn gezicht. Gale zegt dat ik nooit lach, behalve in het bos.

'Hé, Catnip,' zegt Gale. Eigenlijk heet ik Katniss, maar toen ik dat voor het eerst tegen hem zei, fluisterde ik het zo zacht dat hij *Catnip* verstond, kattenkruid. En toen er in het bos een of andere maffe lynx bedelend achter me aan begon te lopen, werd het zijn officiële bijnaam voor me. Ik heb de lynx uiteindelijk moeten doodmaken, omdat hij al het wild afschrikte. Het was bijna jammer, want hij was geen onprettig gezelschap. Maar ik kreeg een mooie prijs voor zijn pels.

‘Kijk eens wat ik geschoten heb,’ zegt Gale terwijl hij een brood omhooghoudt met een pijl erin, en ik schiet in de lach. Het is een echt brood uit de bakkerij, niet zo’n platte, compacte homp die we van onze graanrantsoenen maken. Ik pak het aan, trek de pijl eruit, houd het gat in de korst tegen mijn neus en adem de geur in die me het water in de mond doet lopen. Brood als dit is voor speciale gelegenheden.

‘Mm, het is nog warm,’ zeg ik. Hij moet bij het krieken van de dag bij de bakkerij gestaan hebben om het te ruilen. ‘Wat heeft het je gekost?’

‘Eén eekhoorn maar. Volgens mij was die ouwe een beetje emotioneel vanochtend,’ zei Gale. ‘Hij wenste me zelfs succes.’

‘Ach ja, op een dag als vandaag leven we allemaal met elkaar mee, nietwaar?’ zeg ik, en ik neem niet eens de moeite om met mijn ogen te rollen. ‘Prim heeft ons een kaasje gegeven.’ Ik haal het tevoorschijn.

Zijn gezicht licht op bij het zien van deze traktatie. ‘Dank je wel, Prim. Nu hebben we een echt feestmaal.’ Plotseling begint hij met een Capitoolaccent te praten en Effie Prul na te doen, de manisch opgewekte vrouw die één keer per jaar langskomt om tijdens de boete de namen op te lezen. ‘Bijna vergeten! Vrolijke Hongerspelen!’ Hij plukt een paar bramen van de struiken om ons heen. ‘Mogen de kansen...’ Hij gooit een braam in een hoge boog naar me toe.

Ik vang hem in mijn mond en bijt het tere velletje stuk met mijn tanden. De zoet-wrange smaak verspreidt zich in mijn mond. ‘...ímmer in je voordeel zijn!’ Ik maak zijn zin net zo overdreven af. We moeten er wel grappen over maken, want anders kun je het alleen maar in je broek doen van angst. Bovendien is het accent van het Capitool zo geaffecteerd dat bijna alles er grappig door klinkt.

Ik kijk hoe Gale zijn mes tevoorschijn haalt en het brood snijdt. Hij zou mijn broer kunnen zijn. Steil zwart haar, olijfkleurige huid – we hebben zelfs dezelfde grijze ogen. Maar we zijn geen

familie, geen naaste in elk geval. De meeste families die in de mijnen werken hebben deze uiterlijke kenmerken.

Daarom lijken mijn moeder en Prim er nooit bij te horen, met hun lichte haar en blauwe ogen. En dat klopt ergens ook wel. De ouders van mijn moeder behoorden tot de kleine middenstandsklasse, met ambtenaren, vredebewakers en heel soms een paar inwoners van de Laag als klant. Ze hadden een apotheek in het mooiere gedeelte van District 12. Omdat bijna niemand een dokter kan betalen, zijn de apothekers onze genezers. Mijn vader leerde mijn moeder kennen doordat hij tijdens zijn strooptochten soms geneeskrachtige kruiden verzamelde, die hij vervolgens aan haar winkel verkocht om medicijnen van te brouwen. Ze moet echt van hem gehouden hebben, anders had ze nooit huis en haard opgegeven om in de Laag te gaan wonen. Ik probeer mezelf dat voor te houden, en haar niet alleen te zien als de vrouw die uitdrukkingsloos en onbereikbaar toekeek hoe haar kinderen langzaam broodmager werden. Ik probeer haar omwille van mijn vader te vergeven. Maar ik ben eerlijk gezegd niet zo'n vergevingsgezind type.

Gale besmeert de boterhammen met de zachte geitenkaas en legt zorgvuldig op elk stuk brood een basilicumblaadje, terwijl ik de bramenstruik leegpluk. We maken het ons gemakkelijk in een hoekje van de rotsen. Vanaf deze plek zijn we zelf onzichtbaar, maar hebben we wel een perfect uitzicht over het dal, dat krioelt van zomers leven – planten om te plukken, wortels om op te graven, vissen die het zonlicht in regenboogjes weerkaatsen. Het is een prachtige dag, met een blauwe lucht en een licht briesje. Het eten is heerlijk; de kaas trekt langzaam in het warme brood en de bramen barsten open in onze mond. Alles zou volmaakt zijn als het echt vakantie was, gewoon een vrije dag om met Gale door de bergen te zwerven en het avondeten bij elkaar te jagen. Maar in plaats daarvan moeten we om twee uur op het plein staan wachten tot de namen worden omgeroepen.

'We zouden het kunnen doen, hè,' zegt Gale stilletjes.

ADRIAAN VAN DIS

KLIFI

WOEDE IN DE REPUBLIEK NEDERLAND

ROMAN

atlas contact

Klaar voor de sprong

Om deze roman te kunnen schrijven is mij door de uitgever een aantal documenten ter hand gesteld met het verzoek een waarheidsgetrouw beeld te geven van gebeurtenissen die nog zullen plaatsvinden. De beschreven personen hebben – voor zover nog in leven en voor zover zij nog geboren moeten worden – ingestemd met de verandering van hun namen en woorden en samen met de auteur een sprong in de tijd gemaakt.

GELAND

Wat is : 57 passages. Niemand die het mist, alleen de schrijver.

Wat is doorgestreept en veranderd moet worden: ~~orkaan~~, ~~weggooimensen~~, ~~klimaatvluchtelingen~~, ~~opstand~~, ~~arrestantenbussen~~, ~~onlusten~~, ~~schieten met scherp~~ (te veel om bij te houden).

Wat vereist is: letterlijke citaten van de president in **RODE HOOFDLETTERS**. Redevoeringen in Romeinse cijfers. Herhaling, herhaling.

Wat moet worden gecontroleerd en met de *juiste* feiten gestaafd: aantal doden na overstroming, schade aan thoriumreactoren, windmolens, storingen op internet, radio en televisie.

Waarover valt te praten: de titel.

Waar niet over valt te praten: [redacted].

Jákob Hemmelbahn zag de strepen en streepte mee. Hij wist precies wat er onder het zwart geschreven stond. Alles wat hij had opgetikt hamerde in zijn hoofd, waaierde voor zijn ogen.

Een stem had zich gemeld. Een stem die hem

zijn zinnen influisterde – vals vleiend, dan weer grommend.

Pas je aan. Je moet bouwen, niet breken... Vlei en overwin.

Een beest was het: het hijgde in zijn nek, klauwde aan zijn arm, krabde aan een regel die niet beviel, aaide bij een raak beeld. Een tik, een zetje hier, een stootje daar. Jákob was de prooi, er werd met hem gesold. En zo levend en zo luid... al hadden zijn oude oren niet goed verstaan met wie hij te doen had. Poema zou hij hem noemen, want hij loerde als een roofdier, besprong hem onverwacht en was speels en brutaal: *Je loopt beroerd. Je bent meer wandelstok dan mens. Ben je niet te oud voor dit avontuur?*

En als hij tegensputterde, hoorde hij hem spinnen: *Respect, man. Wie debuteert er nog op zijn vierentachtigste?*

Jákob pulkte nerveus aan het verband om zijn rechterwijsvinger – de wond onder zijn nagel klopte.

Poema snoof eraan. *Wat heb je daar? Flink ontstoken nog... wel een handicap voor een schrijver.*

'Alleen bij het neuspeuteren.'

Niet bij het schieten?

Een en ander was uitgelekt. Het geheim waar Hemmelbahn tegen vocht en dat hij alleen aan zijn dagboek had toevertrouwd. Hij trok geërgerd zijn hand terug.

Rustig, we komen hier samen uit. Mijn voorstel: ontsmet je woorden als een wond, hou het klein, maak van de ramp een incident.

'En al die doden dan, en die honderden daklozen?'

Overdrijf niet.

'Het halve land stond onder water.'

Nu is het weer droog. Niemand zal je geloven.

Poema scrolde door de tekst. Jákob scrolde door de tekst. Zinnen lichtten op. Poema spiegelde in het scherm. *Je drinkt te veel, men zal denken dat je tekst in een delier is geschreven.*

'Ik huldig het onfatsoen.' Zo flink als Jákob soms kon zijn, zo bang ook omdat Poema z'n poot telkens op pijnlijkheden wist te leggen.

Het zou wijzer zijn de firma Laphroaig niet bij naam te noemen.

'Hebben die het gelezen?!'

Woorden zingen rond.

'Maar dat is schandalig!' Hemmelbahn hapte naar adem. Nee, hij zou zich niet laten uitdagen.

Je noemt hun whisky gif.

'Een lekker gif.'

Ironie is voor de elite.

Poema opende ook Jákobs digitale post. *Ontving je die mail van het Waterschap?*

'Hij zit in de prullenbak.'

Je beschuldigt een openbaar lichaam van nalatigheid.

‘Nee, van moord.’

Dat zouden we verbeteren.

‘Er zijn talloze illegale huizen in de uiterwaarden gebouwd. Iedereen heeft jaren de andere kant uit gekeken.’

Wij spreken over democratisch beleid, de inwilliging van de wensen van de meerderheid.

‘Er was niet eens een herdenking.’

Herschrijf het.

‘Zo lang heb ik niet meer.’

Wil je nou een boek of niet? Het land is blij met elke schrijver. Ook oude schrijvers. Al is het hout nog zo dor, buig mee.

Zo werkte dus de NationaleLeesUnie. Een met veel tamtam opgericht instituut dat het lezen moest bevorderen om ‘de geestelijke én materiële welvaart van het volk’ te stimuleren, zij het binnen de grenzen van de nieuwe orde: gezond, vaderlands en krachtig. Vrolijk en opwekkend als het even kon. Geen fatsoenlijk schrijver wilde er iets mee te maken hebben, maar ook wie de LeesUnie negeerde werd erdoor achtervolgd. Niet omdat de censor schrapte – het idee van dreiging was genoeg: de grootste censor was de schrijver zelf. Wilde je uitgegeven worden, dan kon je het spel maar beter meespelen. Halsstarrige schrijvers die voor eigen beheer kozen, verdwenen

naar de onderste plank van de toch al kwijnende boekhandel. Voor de webwinkels waren dissidenten geen verdienmodel. De gelijkgeschakelde kranten negeerden dwarsdenkers. Maar Jákob vond zichzelf geen denker, laat staan een dissident, daar was hij te klein voor, te meegaand van aard. Te onbelangrijk. Toch had hij wel wat te vertellen en wilde hij zijn boek koste wat het kost publiceren: een verhaal over ontkenning, woede en opstand. En nu was de klus geklaard. Af, maar de twijfel zeurde. Boek... een te groot woord. Boekje was beter. Het typoscript zwierf al weken ergens in de cloud; hij had ook een kopie naar een uitgever gestuurd en in het angstig wachten op een gunstig antwoord, kwam ineens die Poema op de proppen. Hij plaagde Jákob al dagen. Vooral achter zijn laptop – zoals nu, dat zachte krabben op zijn knie, die trapjes in zijn kruis.

Daar houden we toch van? Vers vlees.

Nu was het Jákob die gromde.

Heb je er weleens aan gedacht wat je moeder van dit boek zou vinden?

Jákob keek uit het raam. De vrijheid riep.

Ze zou zich voor je schamen!

TWEE

SPELING IN DE HEL

Oktober was een wrede maand geweest. Een orkaan verraste Nederland. Jákob maakte de ontwrichting van nabij mee, hij hoorde de rivier buiten zijn oevers razen en zat dagen in het donker. Pas na het luwen van het ergste onweer zag hij de schade in zijn toch al verwaarloosde streek. Zijn terp bleef gespaard, maar nog geen kwartier rijden van zijn huis was een dijk doorgebroken en een heel dorp weggespoeld, een dorp dat iedereen De Kuil noemde en dat op geen enkele kaart stond. Geen landelijk journaal of grote krant besteedde er aandacht aan. Als de drenkelingen niet voor zijn deur hadden gestaan, als het leger niet gewonden en lijken naar zijn erf had gebracht en er geen tenten in zijn uitzicht zouden zijn geplaatst, als de soldaten niet zo bruut waren opgetreden, als hij niet zelf iemand miste die door het water gegrepen was – ach, dan was zijn sluimerende woede mogelijk niet gewekt. Maar nu kon hij niet anders: deze leugen moest worden bestreden.

De ontheemden raakten hem: hun verzet, hun

overlevingsdrang en aanstekelijke getiktheid. Zijn verontwaardiging dreef hem naar zijn schrijftafel. Nederland mocht hier niet van wegkijken. Hij dacht aan een pamflet: *Aanklacht* moest de titel zijn – hoewel, dat riekte te veel naar *J'accuse*. Hij koos voor minder pretentie: *KliFi*. Een naam die de jeugd moest aanspreken én een steek onder water naar de klimaatontkenners.

Al schrijvend had hij het niet kunnen laten ook zijn gal te spuwen over het veranderende Nederland. Liep het geestelijk klimaat niet evenzeer gevaar? Niet zo slim misschien want de president had lange tenen en de tijd was er niet naar, maar Jákob was het aan zichzelf verplicht, aan zijn achtergrond, zijn ouders. Hij moest het loodzware zwijgen doorbreken.

En nu was het boekje af en lispelde Poema in zijn nek, het monster met de denkbeeldige viltstift en schaar: *Zoek speling in de hel. Kijk er nog eens naar. Herschrijf, dat hoort erbij.*

Jákob boog zich voor de zoveelste keer over zijn typoscript. Poema negeren was misschien beter geweest, maar het kietelde zijn ijdelheid om met een kwaaie lezer in gesprek te gaan.

Misschien moest hij om te beginnen de titel veranderen: *KliFi*. Geen mens begreep dat het de

afkorting voor KlimaatFictie was. Bovendien schrok het woord 'klimaat' veel lezers af. Ook Poema zeurde er voortdurend over: *Je wilt toch serieus genomen worden, of schrijf je sciencefiction?*

Om de president te paaien zou hij een citaat uit een van zijn redevoeringen als motto kunnen opnemen – een vals compliment aan een man die de opwarming van de aarde afdeed als fictie: **HET LITERAIR GENEUZEL EN NAVELSTAREN LIGGEN ACHTER ONS. HET IS DE TAAK VAN ONZE SCHRIJVERS DE WERKELIJKHEID ONDER OGEN TE ZIEN EN DEZE MET VERBEELDING TE BESCHRIJVEN. DE TIJD IS RIJP VOOR EEN NIEUW SOCIAAL REALISME.**

(Redevoering LXVII)

Jákob had het nog maar net opgetikt of hij voelde een 🐾 op zijn schouder: *Titel akkoord.* Hij veerde ervan op – zie je wel: als je het uitlegt, kom je verder. Wat was er realistischer dan een ramp en werkelijker dan de opwarming van de aarde? Hij schonk zich een stevige Laphroaig in en herlas zijn eerste hoofdstuk.

Wereldweergedicht

Geen pastorale. Het platteland is een fabriek. Stranden zijn geofferd aan de zee. Zonnevlammen vernieti-

ALEX BOOGERS

DE TIJGER EN DE KOLIBRIE

Uitgeverij Podium
Amsterdam

De auteur ontving voor het schrijven van dit boek
een werkbeurs van het Nederlands Letterenfonds.

Eerste druk september 2010
Tweede druk april 2015

© 2010 Alex Boogers
Omslagontwerp Loudmouth
Omslagbeeld Bendav Cards
Zetwerk Michiel Niesen
Foto auteur Krijn van Noordwijk

ISBN 978 90 5759 744 2

Verspreiding voor België: Elkedag Boeken, Antwerpen

www.alexboogers.nl
www.uitgeverijpodium.nl

To live would be an awfully big adventure.

J.M. BARRIE - PETER PAN

1

'Hij lijkt wat minder gedesoriënteerd vanochtend.'

Zei zuster Blond.

Ze bestudeerden me. Keken met een lampje in mijn ogen.

Ik kende hun namen niet. Zusters waren blond, oud, grijs, jong, of ze deden me denken aan bekende mensen: filmsterren, zangeressen, soapsterretjes, nieuwslezers, sporters.

Ze legden me elke dag opnieuw uit waar ik was.

Het was ironisch dat uitgerekend ik mijn geheugen verloren was. Ik werkte stil en onafgebroken aan mijn teksten bij 2Exprezz, ik sprak met weinig mensen en ik onthield informatie die niemand belangrijk achtte, totdat een van mijn collega's er om verlegen zat.

'Hoe onthoud je toch al die dingen, Borghart? *Verveel* je je, is dat het?'

'Ik blijf laag bij de grond,' zei ik. 'Al die rommel blijft aan me kleven.'

'Rommel?' vroeg de artdirector. Hij maakte ontwerpen voor websites en sprak met collega's over de artistieke toegevoegde waarde van zijn talenten. Hij sprak erover alsof echte artisticiteit nooit door gewone stervelingen begrepen kon worden. Ik noemde hem in mijn mails 'de kleursmurf'. Hij kon het niet waarderen. In een van zijn mails noemde hij me 'de tikgeit'.

Ik zei: 'De smerigheid, de modder. Je weet wel, *rommel*.

Je sleept het mee, steeds weer. Net als zo'n soldaat. Je vraagt je af waarom, totdat je ziet dat de persoon die rechtop naast je loopt dwars door z'n kop wordt geschoten. Stommelingen redden het niet.'

De artdirector schudde zijn hoofd en liep naar zijn tekentafel.

Ik herinnerde me steeds meer in het ziekenhuis. Elke dag een stukje. Ik wist niet waarom ik hier lag. Hoe ik hier was beland. Ik herinnerde me mijn achtergrond, mijn geschiedenis, de vragen waar ik mee worstelde, de angsten die ik had, de ontrouwe hond die ik was geworden, mijn drang naar vrijheid, kleine verlangens die puberaal leken. Grillig gevormde keien, die vanuit het niets leken te komen en uiteindelijk het pad vormden naar de dag waarop ik in het ziekenhuis belandde. Dat hoopte ik, tenminste.

Zuster Blond zei: 'De morfine slaat zo weer aan. We houden je gedrogeerd zodat je beter kunt herstellen. Nog een weekje, denk ik. Dan gaan we het afbouwen.'

Ze zei: 'Rust maar.'

De vergelijkingen die ze maakte.

Een wattenhoofd.

De rush.

De zeepbellen.

Gedachten als marshmallows.

Een hoofd als een gloeilampje.

Ze lachte.

'We hebben hier de gekste dingen gezien.'

Beelden die opborrelen en uit elkaar spatten, zonder dat je weet of het gedachten, fantasieën, of herinneringen zijn. De stukjes en beetjes waar de arts over had gesproken. Ik wist niets uit te brengen en had niet gereageerd. Of mis-

schien ook wel. Ik was niet wakker. Ik sliep niet. Ik deed geen van beide. Ik sluimerde.

Weer haar lach. *Jezus*, dat mens. Of verbeeldde ik me dit? Ik had last van zweetaanvallen, van nachtmerries. Van beelden die me angst inboezemden. Ik stonk. Ik kon 's nachts vaak niet slapen, tenzij ik morfine kreeg toegediend. Ik had soms last van een stijve pik. Ik staarde naar de kontjes van de zusters. En soms had ik last van paniekaanvallen, alsof er een ramp stond te gebeuren die onafwendbaar was.

'Rustig maar, *rustig maar*,' zeiden de zusters. 'U bent in goede handen.'

Ik was de drenkeling die ergens was aangespoeld. Of de strandjutter die zijn gedachten opraapte, en steeds dacht: dit herken ik, maar waarvan?

Duizend puzzelstukjes. Mijn achtergrond. Mijn bestaan. Mijn toekomst. Door elkaar gehusseld als een pak speelkaarten. Omgekieperd tussen mijn benen als legosteentjes.

De zusters liepen heen en weer. Ik was een project. Het terugvinden van mijn geheugen was een geboorte. Dit waren de kraamzusters die zeiden dat ik het goed deed. Dat ik door moest gaan met persen. Waarom vertelden ze me niet gewoon wat er was gebeurd? In wat voor gat was ik gesprongen? Had ik iets verkeerds gedaan? Te veel gezopen? Te veel geslikt? Was ik de trieste pillenslikkende dertigplusser die een stapje te ver was gegaan?

Was ik dat?

De verpleegkundige trok het gordijn open. Het leek erop of ze mijn twee hersenhelften openritste. Het roetsjende geluid van de gordijnrails. Het scherpe licht dat in mijn ogen prikte als een lepel die in een bakje pudding wordt gestoken.

‘U moet even iets meer rechtop gaan zitten. Lukt dat?’

Ze hielp me. Pakte me onder mijn oksels beet. Ik schoof iets omhoog, maar voelde dat ik meteen weer terugzakte.

‘Goed, zo kan het ook,’ zei ze.

Ze onderzocht mijn blote lijf.

‘Rustig maar,’ zei ze. ‘Even uw wonden bekijken.’

Wonden?

RONALD GIPHART

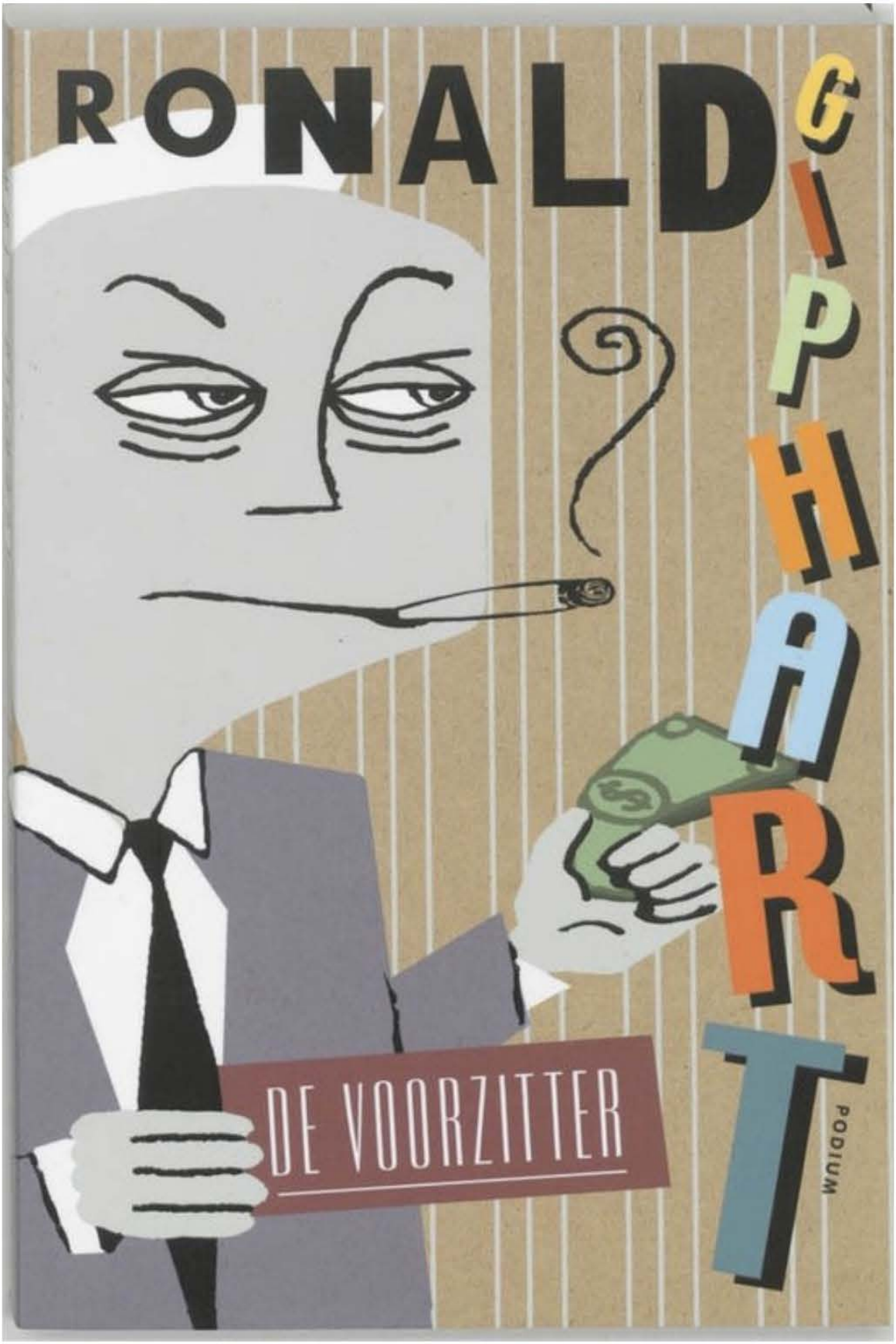

DE VOORZITTER

PODIUM

I VANT TO BE ALONE

Eerste sessie

De mensheid bestaat voor vijfennegentig procent uit *gnagdoen*. Uit kleine mensjes die ademen en dat leven noemen, uit kabouters. Hun ademstootjes zijn te zwak om iets van belang te kunnen presteren. Wanneer de meeste mensjes in de seconden voor hun dood over hun schoudertjes kijken en terug in de tijd worden geflitst, zien ze overbodigheid, petieterigheid, vermorsing, bospaddestoelen, kabouterhuisjes. Ik heb niets tegen kabouters, sterker nog, ik *leef* van kabouters. Van kind af aan bezit ik een kabouterdetector. Als ik een ruimte betreed zie ik automatisch overal virtuele kaboutermutsjes vrolijk op en neer huppen. Daar staan ze, de mieze, afgunstige, laffe, bange, voorzichtige, kleinzerige, kleinzielige, immer verliezende bijna-mensjes. Het zijn de smurfen voor wie de wereld draaiende wordt gehouden.

Jij ook. Jij bent ook een kabouter. Dat zie ik aan je inrichting, hoe je net je benen over elkaar sloeg, hoe je me bekeek en me zwijgend beoordeelde. Jouw kuttenkopse puntmutsje wiebelt op en neer van angst en afkeuring, probeer het maar niet te verbergen. Ik ben niet kabouter-

correct, ik hoor niet bij de cultuurkamer van het tolerante kamp en ik heb geen rare bril, flitsende muziekvoorkeur of neusje voor *groovie* restaurantjes. Ik heb een aardappelneus. Ik mag met je praten omdat je hoopt wat kaboutergeld aan me te verdienen. Weet je wat, ik verdubbel je honorarium. Ik zwaai met bankbiljetten. Is het je meteen duidelijk dat ik een verwerpelijke prolurk ben (al zul je mijn geld wel accepteren).

Wat wil je weten?

Dat ik op ramkoers lig, al weken. Ik heb een Ghanees in dienst, of beter, ik heb vier Ghanezen in dienst, van wie er eentje iedereen voortdurend uitmaakt voor *gnagdoen*, wat in zijn taal zoiets als 'drol uit de kut van je moeder' betekent. Dat schijnt in Ghana een belediging te zijn. De laatste tijd noem ik ook iedereen *gnagdoen*, te pas en te onpas, op het kabouterige af. Er was een klant die me al een halfjaar niet betaalde. Nu heb ik niets tegen klanten die niet betalen, maar bel me dan even. Zeg: Epi, ik kan je momenteel die megalading luxe straattegels per ongeluk niet betalen, maar over twee maanden heb jij je geld en trakteer ik je op een avondje in Huize Plop Doet De Kurk. Voor wie mij belt met een nijpende financiële situatie ben ik *mister begrip*. Dan heb ik het uitgevonden, *begrip*. Dan sta ik aan de basis van het oerconcept *begrip*. Dan zou Maria nog een harde dobber aan me hebben gehad, wat *begrip* betreft.

Als ze me tenminste even zouden bellen. Maar er was dus een klant die me niet belde. En niet betaalde. En toen was ik genoodzaakt die kabouter heel vernederend zelf te bellen. Ik zei in de hoorn: '*Gnagdoen!*' en daarna heb ik mijn Ghanezen en Marokkanen bij hem langs gestuurd. De Ghanezen voor het betere onschuldige scheldwerk, en de Marokkanen omdat die kabouteranatomisch beter onderlegd zijn (qua botbreuken). Diezelfde dag nog werd

mijn geld telefonisch overgemaakt.

Ramkoers. Vorige week was ik in Manchester, omdat ik daar sinds de jaren zeventig goede en vooral makkelijke zaken heb gedaan. Mijn vaste nachtclub in Manchester is Saturday's, waar het alle nachten zeer genoeglijk is, behalve op zaterdag. Saturday's, mijn lieve God, mijn Schepper, in 's Heren naam. Mijn afwijking is dat ik graag in mijn eentje naar een nachtclub mag gaan, vooral een als Saturday's. Jij bent geen nachtclubganger hè, dat zien wij van de firma Oogverzakking & Handoplegging onmiddellijk. Nachtclubs, bordelen, sauna's, seksbioscopen, vervallen discotheken, peepshows, *smuttheatres*, louche kroegen, opiumkits: voor mij zijn het feestzalen, al hangen er geen slingers.

Een nachtclub in Manchester op een dinsdagavond in de nawinter, net voor middernacht. Mijn plaats. Mijn tent. Mijn kopje vijfenveertig procent alcohol. Ik betaal driehonderd euro om in het veel te luxe beddenpaleis The Britannia mijn tas te mogen neerleggen, een paar of wat drankjes uit de minibar te nemen (in The Britannia is de omschrijving minibar een eufemisme en eigenlijk een beetje beledigend) en daarna nog een paar of wat, en daarna te inspecteren of de Engelse tlvsi nog steeds zo preuts is, en daarna nog wat te drinken uit de nog steeds niet lege minibar, en daarna taai ik af naar de kelders van het gebouw (gelambriseerd, met zonnezweet behangen, begobelind).

Het was op een dinsdag dat ik Saturday's bezocht, mijn vaste stapavond. De volgende ochtend had ik dus een afspraak met mijn Britse zakenpartner McNemerra, een van de grootste klootzakken die ik ooit heb ontmoet. Overigens een klootzak aan wie ik erg veel geld heb verdiend en klootzakken aan wie ik geld heb verdiend zijn mijn lievelingsklootzakken. Dat zijn de klootzakken

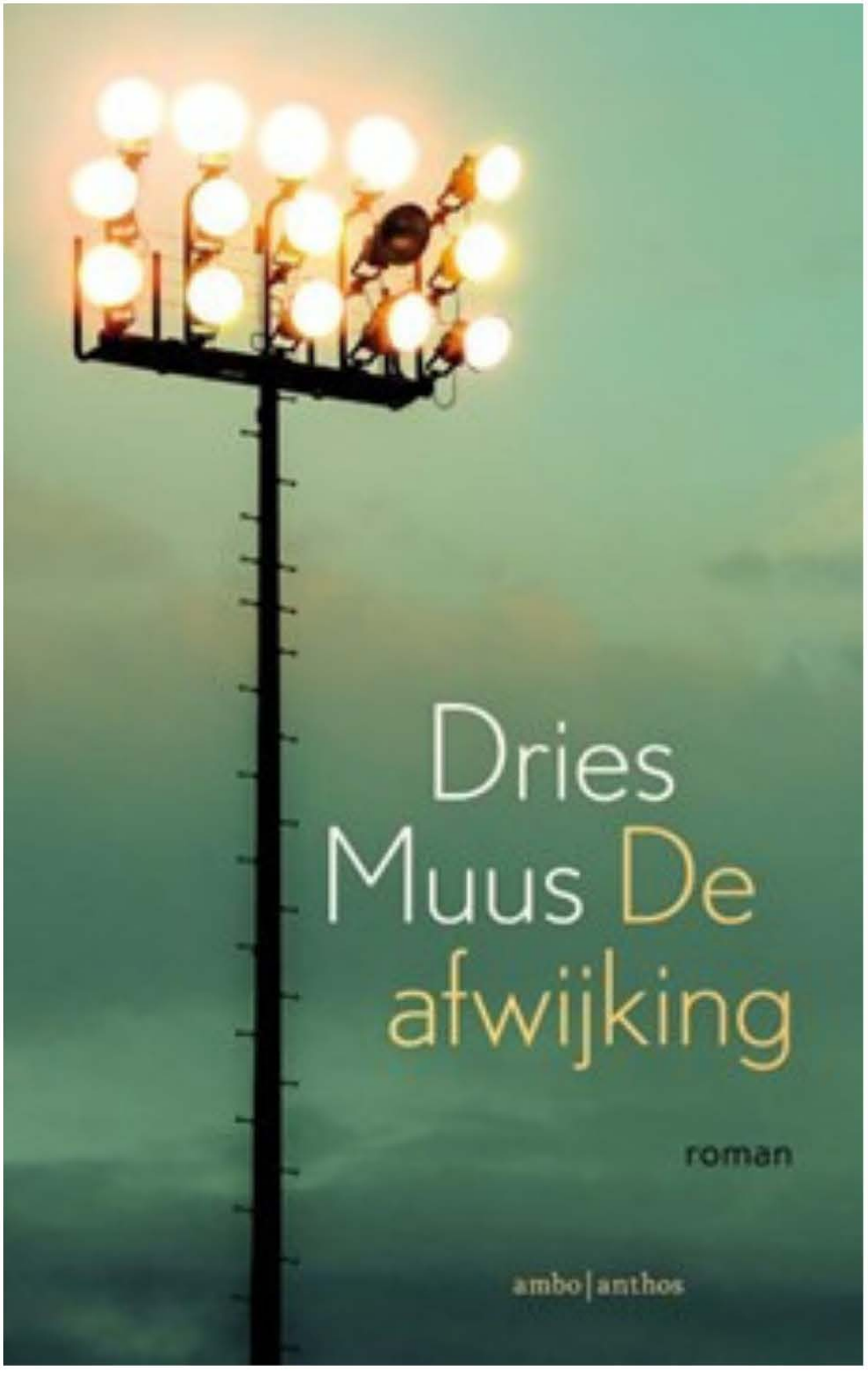
Dries Muus
De afwijking
roman
ambo | anthos

1

De jongen schreeuwt. Als enige. Alsof de hitte voor hem niet bestaat. Hij sprint en sleurt, speelt een heel andere wedstrijd dan de rest; geen suf vriendschappelijk potje op veld 4, dat nergens meer om gaat en niemand iets kan schelen, maar een finale waarin elk balcontact een kans is om het verschil te maken.

Albert de Leeuw weet dat hij naar het clubgebouw moet, naar het zweterige kantoor van directeur Theo Verdonk. Er hangt veel af van hun gesprek – alles, eigenlijk – maar het lukt hem niet zich los te maken van het veld. Van de kleine jongen in de spits bij KVC. Amateurclub. De jongens van FC Achilles Onder 15 – profvoetballers in opleiding, godbetert – lijken de 0-0 allang best te vinden. Ze tikken verdoofd rond en komen nauwelijks van de eigen helft af, alsof goed voetbal simpelweg niet kán opbloeien op deze dorre grond. Hun trainer laat zich amper horen, laat staan dat hij zich langs de lijn meldt. Alberts collega. Jong ventje, nieuwe lichting.

Albert zelf heeft Onder 17.

Nog wel.

God christus, wéér een hobbelballetje terug op de keeper.

Albert snuift en perst zijn kiezen op elkaar. Hij heeft al veel te lang getreuzeld, meer dan genoeg geduld verspild aan deze wanvertoning. Hij heeft zich al half omgedraaid en kijkt nog een keer naar het veld – hij kan het niet laten – als de wedstrijd eindelijk openbreekt.

En hoe.

De kleine spits stuift op het zoveelste breedtepassje af, strekt zich en onderschept de bal. Hij flitst tussen twee Achilles-verdedigers door en komt schuin voor de goal uit. Achilles' lange keeper stapt van zijn lijn en maakt zich breed; een spanwijdte van 1 meter 90, minstens. De bal zweeft in een boogje over zijn rechterbeen en stuitert pesterig traag het doel in. Het is de koelste en subtielste oplossing, een kleine-teen-stiftje, als over een molshoop. Als Albert ziet wat er direct daarna gebeurt, weet hij het zeker: hij moet nergens naartoe, en al helemaal niet naar een muf directiehok. Hier, langs het veld, is de enige plek waar hij nu moet zijn.

De jongen raapt de bal op en sprint naar de middencirkel, alsof er een achterstand moet worden goedgemaakt. Hij plant de bal op de middenstip en wacht ongeduldig op de aftrap. Hij staat op zijn tenen, rekt zich uit, stuitert op en neer op zijn voorvoeten. Zijn achterste noppen maken geen contact met de grond.

'Kom op,' roept hij, 'doorpakken nou, tempo.'

Een stem waarin hoogstens een eerste spoortje puberteit doorklinkt. De jongen roept tot niemand in het bijzonder en juist daardoor lijkt het of hij zich tot alles en iedereen richt: de hervatting, de wedstrijd, zijn leven – het gaat hem allemaal te traag.

Hij is de kleinste speler op het veld.

Maar die techniek. Dat overzicht.

Die hónger.

Moet je je voorstellen hoe hij…

Wat-ie kan bereiken als hij ook fysiek…

Als-ie goed wordt aangepakt.

Het zilver van Alberts horloge schittert in de zon. Halfdrie geweest. Theo zit op hem te wachten. Lekker laten zitten. Albert weet nu al hoe het als seizoensevaluatie vermomde afscheidsgesprek gaat. Theo is te laf om hem – mister Achilles – er zomaar uit te gooien. Eerst gaat-ie een tijdje draaien en glijden, Alberts enorme staat van dienst prijzen. Dan probeert hij Albert over te halen om 'uit

zichzelf', 'in goed overleg', afscheid te nemen, om 'zijn gezondheid voorop te stellen', 'te genieten van zijn familie en zijn welverdiende oude dag'.

Sinds alles wat er vorig jaar is gebeurd, weet iedereen opeens precies wat het beste voor hem is. Hoe hij de tijd die hem nog rest moet invullen. Hij draait aan zijn trouwring, alsof hij daarmee zijn gedachten scherp kan stellen. Hij is niet gek. Natuurlijk weet hij dat zijn gezondheid achteruit holt. Zijn gewrichten piepen en knarsen, zijn vel is hem een paar maten te groot en hij wordt gestoord van zijn opdringerige blaas. En alsof de bodem van zijn zuurstofput in zicht komt, merkt hij dat hij vaak kortademig is, soms ook midden in de nacht. Hijgen, hoesten, half stikken... Maar dat hoeft niemand te weten. Zijn dochters niet, zijn huisarts niet en Theo en het bestuur al helemaal niet. Want één ding voelt hij nog sterker dan de onvermijdelijke aftakeling: dat zijn werk er nog niet op zit. Albert de Leeuw heeft nog één grote taak.

Hij gaat iets dieper op Achilles' helft staan, ter hoogte van de kleine spits. De jongen onderscheidt zich alleen al van zijn teamgenoten door de manier waarop hij de bal raakt. Harder. Voller. Met meer overtuiging. Als enige KVC'er produceert hij dat typische geluid waaraan je elke potentiële prof herkent. Albert durft te zweren dat hij, zelfs met zijn rug naar het veld gekeerd, de beste speler van elk jeugdteam er zó uitpikt, puur op basis van die droge, volle *pof*. Maar hij peinst er niet over zich nog eens van de wedstrijd af te wenden. Alles moet hij zien. Als door een telescoop bekijkt hij nu alleen de jongen, die anders is dan alle spelers – ook die van Achilles. Zijn bewegingen zijn tegelijk sierlijker en meer afgemeten, soepeler en sneller. Economischer. Geen vleugje kracht of energie verspilt hij, er zit berekening achter elke stap en elk balcontact; een natuurlijke, onmiddellijke berekening, niet met zijn hoofd, maar met dat kleine lijf, een kennis die in zijn spieren, in zijn bloed besloten ligt.

Terwijl het wedstrijdje voortsjokt en de zon met de minuut feller

brandt, tekent Alberts werk zich met iedere blik scherper af. Dit is zijn laatste taak. Hij moet die jongen naar Achilles halen, naar het profvoetbal. Moet hem trainen, minstens één seizoen. Hij gaat hem de tijd geven: een paar maanden om aan het tempo te wennen, een paar maanden om fysiek sterker te worden, en dan… God weet waar hij kan eindigen. Hij heeft het gevoel in zijn voeten, de overtuiging in al zijn bewegingen, om heel Kroonhaven op zijn kop te zetten. Het hele land zelfs, en als het meezit ver daarbuiten. Ja, Albert gaat zo bij Theo langs. Natuurlijk krijgt hij hem om. Het hele bestuur mag dan twijfelen aan Alberts gezondheid, aan zijn leeftijd en zijn ouderwetse methoden, maar zijn oog voor talent is nog steeds onbetwist. Een paar zinnen over deze jongen, over de enorme kansen voor de club, en Theo weet niet hoe snel hij zijn handtekening onder een vernieuwd contract moet zetten. Een jaar erbij voor Albert, een nieuw leven voor die jongen.

Maar eerst moet hij hem zien te spreken.

Vlak voor het laatste fluitsignaal – het is 1-0 gebleven, de bal wordt heen en weer geschoven rondom KVC's zestien – gaat Albert ter hoogte van de jongen staan, zijn maat 46 op de vervaagde zijlijn. Zodra de scheidsrechter het fluitje aan zijn mond zet, betreedt hij het veld.

De spelers strompelen naar de bidons, als ze dat al halen. Een paar jongens liggen languit op hun rug. Het gras is droog als stro, meer geel dan groen, het knerpt onder Alberts zolen. Hij slalomt om de uitgetelde spelers heen. Daar, rand zestien, afgewend van de rest, staat de kleine spits. Zijn halflange haren zijn donker van het zweet, het witte shirtje grijs doorweekt. De jongen staat weer op zijn tenen. Hij rekt zich uit, stuitert ongeduldig op zijn voorvoeten, probeert scherp te stellen op een schitterende toekomst, daar aan de horizon. Zijn wangen gloeien.

'Jou moet ik hebben,' zegt Albert. Hij legt zijn grote hand op de smalle schouder. De spits draait zich verschrikt om.